

THOSE THREE LITTLE WORDS

An illustration of a man and a woman. The man, on the left, has brown hair and a beard, wearing a dark suit, white shirt, and brown shoes. He is holding a black horizontal bar. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a pink strapless dress and black high heels. She is holding a white rectangular box. The background is a vibrant pink with a faint, light-colored geometric pattern.

Tie **vytúžené** slová

MEGHAN
QUINN

Séria Vancouver Agitators –
KNIHA DRUHÁ

TIE VYTÚŽENÉ SLOVÁ

Meghan Quinn

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Meghan Quinn: Those Three Little Words
(The Vancouver Agitators #2) preložila Monika Smolková.

Translation © 2025 by Monika Smolková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2022. Those Three Little Words by Meghan Quinn. Published by
arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover design by RBA designs
Cover illustrations by Gerard Soratio

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-58-1
EAN 9788069010581

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Spojte sa s Meghan

Ak sa chcete dozvedieť o nadchádzajúcich knihách ako prvý,
kliknite sem: www.authormeghanquinn.com.

A nezabudnite si pridať moje knihy na zoznam!

Venovanie

Venujem Megan

Prológ

ELI

Som vtipný chlapík.

Niektó by ma dokonca nazval... šoumenom.

So mnou máte zaručené, že sa budete mať dobre.

Ak hľadáte niekoho, s kým sa chcete večer zabaviť, som váš človek.

Bez zbytočnej drámy.

Bez záväzkov.

Jednoducho stará dobrá zábava.

Už ako malý som sa naučil, že život je krátky, tak si treba užívať každú jednu zasranú sekundu. Moja zásada je hovoriť áno.

Proste súhlasiť s každou hovadinou.

Hornsby, chceš ísť do krčmy na konci ulice a rozbiť sa s miestnymi?

Samozrejme.

Hornsby, chceš si ísť zaplávať bez plaviek v trénerovom bazéne, hoci je doma?

Jasnačka.

Hornsby, chceš odletieť na pokrový výlet do Vegas, keď máš deň voľna?

To si teda píš, že áno!

Žiť v prítomnosti, to je moje motto a až doteraz mi vďaka nemu všetko vychádzalo. Dostal som sa na miesta, ktoré mi ani nezišli na um. Naskytli sa mi príležitosti, o ktorých sa mi ani nesnívalo.

Ale – a že je to teda veľké ale – tentoraz ma to áno riadne prefackalo.

Viete, celé sa to stalo na moje narodeniny. Mali sme deň voľna a naplňali nás emócie z víťazstva nad tímom Calgary Barnburners. Tiež bol akurát Valentín – áno, som valentínske dieťa –, a tak sme si vyrazili do najlepšieho baru pre slobodných v meste, kde sa to malo zaručene hemžiť ženami.

Drinky sa liali potokom.

Pútavé rozhovory si získali pozornosť.

A ja som nemal v pláne len tak skoro odísť.

No a práve vtedy vošla do baru ona.

Oblečené mala sexy ružové šaty, ktoré jej obopínali každú centimeter kriviek, platinovoplavé vlasy si upravila do dlhých, hodvábných vlín a pery jej zafarboval nádherný rúž, ktorý pasoval k farbe šiat. Bez zaváhania mi z nej padla sánka.

Každý chlap v okruhu troch metrov od nej zastal, keď prechádzala okolo, a okato si ju prezeral od hlavy po päty.

Nepochybne bola najkrajšou babou v bare.

Postavila sa len kúsok odo mňa, neuvedomovala si moju prítomnosť, a hudba sa akoby zastavila, keď jemne položila kabelku na bar. Nenútene sa nahla k barmanovi, nalakovanými nechtami klopkala po drevenom pulte a vypýtala si drink – gimlet s dvomi kúskami limetky.

Očarila ma.

Uchvátila.

Ukradla si ma na zvyšok večera.

V mysli som mal len jednu vec.

Ju.

Mala moju pozornosť a nikto to nemohol zmeniť.

Nikto by ma nezastavil.

Popravde som z nej nevedel spustiť oči už dlhšie, odkedy sme sa stretli pred dvomi rokmi.

A tento večer som... pocítil príležitosť.

Všetky výhovorky a zákazy vyleteli von oknom a ja som vytiahol najlepšiu zbraň, ako ju primať k rozhovoru – mal som predsa narodeniny.

A že to bola noc! Stále si pamätám, ako vykĺzla zo šiat, kým som ju držal v náručí. Jasne si vybavujem chuť limetky a nebezpečenstva na jej perách. A ešte cítim vôňu omamného parfumu, ktorý sa okolo mňa vznášal, keď som do nej vnikal, zas a znova, kým sme sa nespravili naraz. Opakovane.

Lepšiu noc som v živote nezažil.

No všetko sa raz skončí a obaja sme súhlasili, že to bude len jednorazová záležitosť. Takže ráno sa nepozorovane vykradla preč a obaja sme pokračovali, akoby sa nič nestalo. Jedlo, spánok, hokej.

Mohol som si priať lepší narodeninový darček?

V žiadnom prípade.

Naplnila každú moju predstavu?

Viac než som si dokázal predstaviť.

A keby sa vrátila a chcela viac, šiel by som do toho?

Musel by som odmietnuť.

Bohužiaľ, toto nie je rozprávka o tom, ako sa z jednorazovky stal dlhý románik. Nie, to by bolo príliš jednoduché. Tento príbeh... tak trochu odhaľuje, čo som za človeka. Kto som do špiku kosti. Toto je príbeh o mne, absolútnom sráčovi, pretože po našej spoločnej noci nielenže otehotnela...

Ešte som aj porušil kamarátsky kódex.

Tá baba v sexy ružových šatách je totižto sestra môjho spoluhráča... a najlepšieho priateľa.

1. kapitola **PENNY**

Otázka na TikTok: Ak by ste mali dcéru alebo sestru, ktorému spoluhráčovi by sa mala vyhnúť?

Silas Taters: Ach, určite Hornsbymu.

Halsey Holmes: Hornsbymu.

Levi Posey: To sa ani netreba pýtať. Hornsbymu.

Eli Hornsby: Hovoria chalani mňa? Jasné, že áno. *krútim hlavou* Popravde by som tiež povedal seba. Seba alebo Tatersa.

Silas Taters: Hornsby povedal mňa? To je debil. Je priveľký chuť, aby povedal seba.

Pacey Lawes: Komu by sa mala vyhnúť moja sestra? Všetkým. Sú to idioti. Dobre vedľa, že majú zakázané priblížiť sa k nej. No ak by som mal vybrať len jedného... Jednoduché. Vybral by som Hornsbyho. Nie je možné, aby som mu dovolil čo i len na ňu pozrieť. Nikdy. A on o tom dobre vie.

• • •

„Prečo ideme práve do tohto baru? Veď ani nie si slobodná,“ povie kamarátke Blakely, kým si poťahujem lem šiat už asi dvadsiatykrát, odkedy sme vystúpili z taxíka. Na vešiaku vyzerali výborne. Dokonca aj keď som v nich stála pred zrkadlom. No nič na nich nie je výborné, keď kráčam ulicami Vancouveru. Stále sa mi vyhrňajú na stehnách. Pokiaľ sa mi podarí prežiť večer bez toho, aby som ukázala nohavičky, bude to neskutočný úspech.

„Áno, ale Perry je mimo mesta a ja sa teším, že ti dnes môžem robiť dohadzovačku.“

„Ani som dnes nechcela ísť von,“ odvetím. „Je divné vyraziť si na Valentína ako slobodná baba.“

„Nie je to divné.“ Blakely ma chytí za ruku a pritiahne si ma bližšie. Táto stosedemdesiatpäť centimetrov vysoká kráska, takmer o hlavu vyššia odo mňa, s gaštanovohnedými vlasmi, smaragdovozelenými očami a úsmevom, ktorý jej z tváre zmizne len vtedy, keď si k nej niekto dovoľuje, je moja obľúbená kolegyňa, najlepšia kamarátka a odborníčka na plet, ktorá je odhodlaná večne vyzeráť na dvadsaťjeden. „Valentín je práveže najlepší čas vyraziť si za slobodna, pretože sa môžeš zabaviť s niekým, kto chce len zaplniť prázdnotu v svojom živote.“

„Jasné, lebo zaplňať niekomu prázdnotu v živote, to znie ako super zábava,“ odvetím sarkasticky.

„Môže to byť zábava, no musíš chcieť. Nemyslíš si, že by si mala začať randiť? Povýšili ťa, keďže si pilne pracovala, takže je čas trochu si oddýchnuť a zabaviť sa.“ Má pravdu. Posledné dva roky som sa šla pretrhnúť a zažívala som skôr dlhé pracovné dni než noci plné večierkov.

„Nepotrebujem chlapa, aby som sa zabavila.“

„Pravda,“ Blakely prikývne. „No musíš aj vypadnúť z bytu. A nechcela som to spomínať, no aj najlepšie kamarátky majú svoje potreby, aby si vedela, a ísť dnes so mnou von je potreba.“

„Páni, fakt na mňa vyťahuješ takéto veci?“

„Fakt. Nechcem, aby si sa dnes večer mračila. Prišli sme sa zabaviť. Dokážeš to? Baviť sa?“

Dramaticky si povzdychnem. „To by som mohla zvládnuť.“

„Super. Takže od teba v bare očakávam len dobrú náladu. A ak náhodou stretnáš nejakého chlapíka, nebráň sa tomu, hoci to nie je náš cieľ. Ten je zabaviť sa, zatancovať si a, samozrejme, sledovať slobodných ľudí, ako si užívajú romantickú noc.“

„To znie ako plán,“ poviem pri bare, ktorý Blakely neustále spomína.

Hovorila, že na Valentína sú tam všade červené balóny, stuhý a ľudia, ktorí majú v pláne nájsť si tam spoločnosť. A to ani nehovorím o čašníkoch roznášajúcich občerstvenie, bomba hudbe a exkluzívnom zozname pozvaných, takže sa tam nedostane len tak hocikto. Z jej príbehov to znelo super a teraz, keď už som sa odhodlala, navliekla sa do minišiat a podobne, som pripravená užiť si to.

Začala som ako stážistka pre tím Vancouver Agitators a vypracovala som sa na internú koordinátorku sociálnych sietí, obzvlášť čo sa TikToku týka. A svoju prácu neskutočne zbožňujem. Trávim čas s profesionálnymi hokejistami a točím s nimi TikTok trendy, trollujeme fanúšikov na našich sociálnych sieťach a sledujem brata hrať šport, ktorý obaja milujeme.

Takže si môžem dovoliť trochu oslavovať, uvoľniť sa a zabaviť sa.

Pri vchode do baru nás víta nabúchaný a drsne vyzerajúci chlap s písacou podložkou v ruke. Pohľad upiera dole a všimne si nás, až keď sa k nemu priblížime. „Meno,“ povie stroho.

„Blakely Whitová s hosťom.“ Pohodáva sa a počastuje ma úsmevom. Očividne sa na dnešný večer teší.

Vyhadzovač prechádza zoznam, a keď si už pomyslím, že nevie nájsť kamarátkino meno, čosi zaškrtnie na papieri a odstúpi nabok, aby nás pustil cez tmavočervené lano.

„Vnútri sa nefajčí. Jedzte, koľko vám hrdlo ráči. Užite si večer,“ oznámi nám takým monotónnym hlasom, že sa musím zamyslieť, koľkokrát to už dnes zopakoval.

S Blakely vojdeme do baru ruka v ruke a vnútri ma okamžite ohúria stovky balónov natlačených na aj tak nízkom strope. Hoci sú v rôznych odtieňoch ružovej a červenej hlavnou súčasťou výzdoby, pozorné oko si všimne i visiace papierové girlandy okolo celého baru a trblietky všade na podlahe. Už len tie balóny by boli čistá katastrofa, no k tomu všadeprítomné dolepené trblietky rozhodne nevestia nič dobré.

Napriek tej papierovej nočnej more, ktorá sa mi lepí na topánky, prítmie naplňa energická hudba a zovšadiaľ sa ozýva búrlivý smiech. A to nehovorím o niektorých kostýmoch, ktoré upútajú moju pozornosť. Možno to predsa len bude fajn noc.

„Poďme tam,“ navrhne Blakely a hneď nás nasmeruje do zadnej časti baru, pričom sa predierame cez dav ľudí a kolujúce taniere s občerstvením a nápojmi. „Snáď budú vzadu stoly, kam si môžeme sadnúť.“

Vedie nás cez dav za roh do oveľa väčšej miestnosti s vysokými stolmi a barovými stoličkami a o pár oktáv tichším prostredím.

„Super, vidím voľný stôl. Choď nám po drinky a ja nám obsadím miesta.“

Podnik praská vo švíkoch, takže ma neprekvapuje, že na ceste k baru ma niekto udrie laktom do rebier alebo že do mňa niekto vrazí ramenom.

Pri bare sa nakloním nad hladký čierny pult, obzerám si ponuku a rozmýšľam, čo si objednať, keď sa predomňa postaví barmanka. „Parádne šaty,“ nadhodí.

„Jéj, ďakujem.“ Sklopím zrak na pochválený outfit a pozriem na ňu. „Vyhŕňajú sa mi na stehnách, akoby ich na to vyrobili. Strašne ma štvú.“

Žmurkne na mňa. „Podľa mňa ti tie šaty dnes ešte spravia službičku. Čo si dáš, zlatko?“

Ani netuší, že mám nulový záujem s niekým sa dnes večer zapliesť. Možno si trochu zaflirtujem, keďže tu je očividne s kým, no nič vážnejšie.

„No, kamoška si vždy objednáva Malibu Bay Breeze s čerešňou, tak jej to vezmem, a ja si dám gimlet s dvomi kúskami limetky.“

„Hneď to bude,“ oznámi barmanka. Podíde ďalej, aby vzala čisté poháre a správne fľaše s alkoholom, a ja sledujem, ako nalieva. Nikdy by som nemohla pracovať za barom, snažiť sa zapamätať si všetky postupy a drinky od výmyslu sveta a popritom sa starať o spokojnosť podnapitých zákazníkov. To by bolo na mňa priveľa.

„Gimlet, to fakt? Netipoval by som ťa na gin,“ ozve sa spoza mňa hlboký chrapľavý hlas.

Ten hlas poznám.

Myslím, že každý vo Vancouveri ho pozná.

Otočím sa doprava a stojím tvárou v tvár Eliovi Hornsbymu, najlepšiemu hokejovému obrancovi, ktorý zhodou okolností hrá za tím Agitators, kde pracujem. Čo je však podstatnejšie, je to princ Krasoň, najsexy hráč v lige a tiež je... najväčší nadržanec. Bezkonkurenčne je najatraktívnejší hráč na ľade, hotový playboy, a točí sa okolo neho najviac fanúšičiek – a dokonca aj fanúšikov. S hokejkou v ruke pôsobí hrozivo, no očarí vás jeho charizmatický úsmev ešte so všetkými zubami. A, samozrejme, je jedným z najlepších kamarátov môjho brata.

„Hornsby, čo ty... čo ty tu robíš?“ spýtam sa vysokým hlasom, pretože neprejde moment, keď by ma nezastrašoval jeho neskutočný sexepíl.

Tiež ma trochu prekvapuje, že ho tu vidím. Bar plný nezadaných na Valentína nezná ako jeho štýl. No na druhej strane ako najväčší sukničkář v tíme si sem možno prišiel počas voľna nájsť známosť na jednu noc.

Tak to už znie ako jeho štýl.

„Veď vieš, len oslavujem deň, keď som sa narodil.“ Nahne sa nad pult a odpije si z piva, ktoré zviaza v ruke. Pôsobí nenútene, akoby mal všetko pod kontrolou, a ja som si istá, že si uvedomuje, ako výborne vyzerá v obleku s vestou.

Nepoznám nikoho, a tým myslím naozaj NIKOHO, kto by vyzeral v obleku lepšie než Eli Hornsby.

Zverejnila som pár videí v spomalenom zábere, ako vstupuje na štadión, a zdôraznila som, že je z tímu najlepšie oblečený. Jeho typické cigaretové nohavice a oblekové topánky bez ponožiek vždy upútajú pozornosť, a to ani nehovorím o saku, ktorého látka mu úzko obopína bicepsy, keď si dvihne k perám kávu.

Takúto provokatívnu pascu na lajky na siete zavesím bez výčitiek.

No keď spomenutá provokatívna pasca stojí pred mnou a uprene mi pozerá do očí, mám nervy na dranc a nutkanie buď mu pohladkať hrud', alebo odbehnúť vyvracať sa na toalety. Možno sú to opačné reakcie, no obe sú pravdepodobné.

Snažím sa pôsobiť nenútene. Položím ruku na pult a pokúsim sa nakloniť, aby som vyzerala rovnako pokojne ako on. No kým on je typickým príkladom toho, ako sa správať v spoločnosti, ja sa modlím k samotnému Amorovi, aby sa mi šaty nevyhrnuli ako starodávna roleta, nešľahli ma rovno do tváre a neodhalili pred sexy hokejistom moju spodnú bielizeň.

Bože... čo som si dnes pod tie šaty vlastne obliekla? Prečo si nepamätám takú dôležitú maličkosť?

„Si, ehm... v poriadku?“ spýta sa a pokrčí kolená, aby sa mi pozeral priamo do očí.

Doriti, nič som mu na to nepovedala.

„Áno, som. Je mi fajn.“ Agresívne naňho lusknem prstami. „Máš pravdu. Dnes máš narodeniny. Zverejnila som o tom príspevok na TikToku.“

„Hej,“ povie a podozrievavo si ma premeria. Asi sa rozhoduje, či má byť na pozore pred ďalším lusknutím. „Postla si boomerang, ako ma Posey búcha hokejkou po zadku.“

Áno, presne to som spravila. Bolo to vtipné. Zachichocem sa sama pre seba a skoro nahlas zakrochkám, no asi nado mnou stoji všetci svätí, lebo sa dokážem udržať. „Myslela som si, že je to vhodná pocta, keďže sa fanúšikom očividne páči vaše priateľstvo.“

Levi Posey je tímový bitkár, obrovský, nabúchaný týpek so srdcom zo zlata. Na ľade je absolútny diabol, no mimo neho je neskutočne jemný a sentimentálny. Najcitlivejší z tímu. Taktiež má záľubu v horčicových sendvičoch a búchaní Hornsbyho hokejkou po zadku pred začiatkom každého zápasu. Túto tradíciu si fanúšikovia veľmi obľúbili.

„Raz si rozdelíme kokteil a každý si začne myslieť, že sme v podstate zasnúbení,“ Eli prevráti oči.

Ó, áno, ten kokteil. Lepšiu vec som asi nikdy nevidela. Eli a Levi šli spolu na podujatie detskej nemocnice a tam im dali pohár s dvomi slamkami. Uprene si hľadeli do očí a spolu ho vypili, každý so slamkou v ústach. Pohľad na nich bol pre verejnosť na nezaplatenie. Mediálny tím ten záznam použil pri každej príležitosti. Dokonca sa dostal do desiatky obľúbených videí na športovej platforme ESPN.

„Usvedčili ste sa. Teraz ste nerozlučná dvojica.“

„Mohlo by to byť aj horšie.“ Uškrnie sa. Ach, ten úsmev.

Ruka, ktorú nemám položenú na pulte, sa mi pri boku roztrasie, keď zbadám jeho perlovobiele zuby. „Mohli ma načať, ako si delím kokteil s tvojím bratom.“

„Pacey by sa s tebou o kokteil nikdy nepodelil,“ poviem skôr, než sa stihnem zastaviť, a tak dodám, „vyhlásil by, že

máš nejakú infekčnú chorobu, ktorú od teba nechce chytiť.“

Pacey, môj brat, je hviezdny brankár Vancouver Agitators. Je srdcom tímu a jeho reflexy sú najrýchlejšie v celej lige. Len nedávno, teda... pred pár mesiacmi, sa zalúbil do baby, Winnie, ktorej sa akosi podarilo naraziť naňho počas búrky. Je to dlhý príbeh, proste mu okamžite učarila. Ani mu to nezazlievam, pretože je strašne zlatá a zábavná. Rada s ňou trávim čas a dúfam, že sa čoskoro začne rozprávať o svadbe. Paceymu som už viackrát povedala, nech ju požiada o ruku. Povedal mi, že to má v pláne, no čaká na správny moment. Tipujem, že prsteň vytiahne po sezóne, keď chalani odídu do Banffu v Kanade, aby si trochu oddýchli. Taký sentiment by naňho pasoval.

No počkať. Moje myšlienky sa vrátia späť k tomu, čo som vyslovila. Povedala som práve... povedala som Hornsbymu – a to priamo do tváre –, že má akúsi chorobu? A dokonca infekčnú. Že nie je dobrý nápad rozdeliť si s ním kokteil? Čo mi to len napadlo? Som si vcelku istá, že väčšina Ameriky by sa s ním s radosťou podelila, veď ja tiež. Aj napriek tomu sa správam ako batola, ktoré imituje svojich rodičov, keďže opakujem, čo mi povedal Pacey.

„Nie som chorý,“ Eliova tvár sa zvráští. „Tvoj brat si len rád vymýšľa, aby mal šancu vyrovnať sa mojej kráse,“ povie, nadviaže so mnou očný kontakt a komicky na mňa zaklipká mihalnicami. „Ale aby sme v tom mali jasno, nemám žiadnu chorobu.“

Zdvihnem ruky. „Počuj, nič ma do toho, čo robíš v svojom voľnom čase.“ A predsa viem, že veľa z jeho voľného času sa týka žien.

Mnohých dlhých nocí.

A vždy sa končia rýchlou rozlúčkou.

Barmanka predom mňa postaví moje drinky a pohľadom prechádza medzi mnou a Eliom. Uškrnie sa a povie: „Budú tie drinky na účet tejto hokejovej hviezdy?“

Inokedy by som povedala nie, pretože nerada miešam prácu a súkromie, no z nejakého dôvodu, asi len chcem dorovnať jeho doťahovanie, sa naňho usmejem. „Áno, to by bolo super.“ Zašklabím sa na barmanku. „Ďakujem.“

Žmurkne na mňa. „Nie je za čo.“

Keďže som nechala drinky pripísať na cudzí účet, je čas vypadnúť, kým si neprepotím šaty. Namierim si to preč, no Eli sa postaví pred o mňa a zastane mi cestu.

„Ale no, ak platím za tvoje pitie, zaslúžim si aspoň trochu dlhší rozhovor, nemyslíš si?“

Och, dlhší rozhovor. To je posledná vec, ktorú momentálne chcem. Pýtate sa prečo?

No lebo mám z neho trému. Pretože som sa dnes chcela zabaviť, a hoci je Hornsby super chlapík, necítim sa pri ňom komfortne. Bude to znieť hrozne, uvedomujem si to, no je príliš... pekný. Som mimo jeho ligy – niežeby sa o mňa vôbec zaujímal –, a tak sa interakcie snažím udržať na minime, obzvlášť preto, že rád flirtuje. Nepotrebujem, aby si môj romantický mozog začal myslieť, že tento nadmieru atraktívny alfamuž má čo i len najmenší záujem vidieť ma nahú. Nie, nie, radšej sa hneď zastavím a ani nad tým nerozmýšľam.

Takže musíme nájsť jeho kamarátov a dostať ho do ich spoločnosti, nie mojej. „Prišiel si sem sám?“

„Prišiel so mnou Posey, no po piatich minútach odišiel, vraj mu prišlo zle od žalúdka. Popravde si myslím, že ho bar plný nezadaných ľudí trochu vyľakal.“

S Poseym by som vedela tráviť čas. Je síce pekný, no je viac pri zemi. Zuby sa mu nelesknú zakaždým, keď sa usmeje, ako Hornsbymu.

„A to prečo? Veď je taký roztomilý. Má potenciál nájsť si naozaj milé dievča.“

Hornsby zvráští čelo. „Dievčat má habadej. A to je problém. Nepáči sa mu toľká pozornosť.“

Nedôverčivo naňho pozriem. „To hovorí najväčší záletník v tíme.“

Obočie dvihne tak vysoko, že sa mu takmer dotýka korienkov vlasov. „Ty si myslíš, že ja som najväčší záletník?“ Ukáže si na hrud', predstierajúc šok. Žartuje? Ja si to nemyslím. Ja to viem. Každý to vie. Tím, manažment, fanúšikovia. Nie je to žiadne tajomstvo. Raz som sa Paceyho spýtala, či sa Hornsby necíti blbo, keď strieda jednu babu za druhou, a Pacey mi povedal, že nie, lebo im o tom vždy na rovinu povie dopredu. Vedľa, do čoho idú – jedna noc a hotovo.

Možno som divná, no takýto prístup – jedna noc a hotovo – výrazne zaváňa záletníctvom.

A ja som pripravená povedať mu to, dať mu túto nálepku, no jeho nádherné oči mi spôsobia v mozgu skrat, až z neho ostane len kopa bezvýznamnej hnusnej kaše.

„Teda, no... chcela som povedať... nie je tu akosi teplo?“ Eli pokrúti hlavou s úsmevom na tvári. „Veď ani mne sa nezdá. No ako som hovorila, veď vieš, počula som to od ostatných, predsa to poznáš, každý hovorí, že si... ehm... no, že si najväčší záletník v tíme.“ Mám pocit, že sa mi každú sekundu vyšmyknú poháre z rúk a rozbijú sa na zemi, keďže dlane mám mokré od potu, akoby som nimi mútila vodu v Amazonke.

„Kto to hovorí?“

„Všetci,“ uškrniem sa.

Priloží si pivo k perám a celý čas si ma premeriava, pričom z neho srší jeho bezstarostná povaha. Neviem si predstaviť, že by som mala také sebavedomie. „Nemala by si počúvať cudzie názory.“

„Takže to nie je pravda?“ zubami si prejdem po kútiku pier a jeho oči sa okamžite zamerajú na tento pohyb.

Nadviažeme očný kontakt a povie: „Len hovorím, že to teraz nie je pravda.“

Okej... dobre vedieť.

Úprimne neviem, čo mám s touto informáciou ďalej robiť. Len si chcem vypiť s kamarátkou. Preto, aby som znížila jeho záujem, dodám: „Neviem, o čo sa snažíš, no mne nemusíš nič dokazovať. Bez zvolenia nesmiem na TikToku zdieľať, ako sa hokejisti zabávajú v súkromí, obzvlášť nie zábavky so ženami, takže tvoje voľnočasové aktivity sú u mňa v bezpečí.“

Možno len potreboval potvrdiť, že na sociálne siete nenahodím videjko o jeho nadržaných aktivitách s trendovou hudbou v pozadí.

Aj keď... taký príspevok by určite zožal úspech... nie, to by som nikdy nespravila.

„Nič sa nesnažím dokazovať.“ Očami mi prejde od hlavy po päty a späť, pričom mi jeho pohľad pripomína infračervené svetlo, ktoré sa snaží vypátrať akúkoľvek nedokonalosť. Verte mi, na to, aby ich našiel, nebude potrebovať špeciálny laser. Priakročí ku mne bližšie a povie: „Len si tu hľadám spoločnosť. Snáď ma nenecháš oslavovať narodeniny osamote.“

Tými slovami zničil môj únikový plán.

Modrozelené oči so mnou nadviažu očný kontakt a ja si prezriem jeho nádhernú tvár. Je až nechutne rovnomerná. Pery, nos, silná hranatá sánka, je proste perfektný. Zásrato perfektný. Keď sa k tomu pripočíta ešte jeho veľkolepá výška, široké svalnaté plecia, atletická zdatnosť a očarujúca povaha, je ťažké odmietnuť ho.

Veľmi ťažké.

„Nie je to moja vina, že si sa vybral stráviť narodeniny s nesprávnou osobou,“ odvetím a snažím sa prísť na to, prečo by chcel stráviť večer v mojej spoločnosti.

V jeho svete som nikto. Áno, dokážem spraviť priemernú quesadillu, a ak sa ma spýtate, z ktorej série je konkrétna epizóda sitkomu *New Girl*, vedela by som odpovedať. A nechcem sa veľmi vychvaľovať, no táto baba vie prišit gombík, čo je

dnes nevidaná zručnosť. No okrem toho na mne nie je nič výnimočné, aspoň nie na Hornsbyho úrovni.

„To máš pravdu, no teraz si vyberám teba. Naozaj ma odmietneš?“

Nooo...

Snažím sa, ale veľmi sa mi to nedarí.

Rada by som však dodala, že ja nie som na vine. Len sa naňho pozrite. Chcela by som vidieť, ako by ste ho odmietli vy. Nech sa páči, len to skúste.

To som si mohla myslieť. Je to nemožné.

A tak sa skončila babská jazda.

Chcela som Blakely prerozprávať svoju poslednú skúsenosť z depilácie – hotová nočná mora – a tiež som sa chystala spýtať, čo si myslí o menštruačných nohavičkách, ktoré sú vo všetkých reklamách. A ešte... ako som minulú noc strávila dve hodiny sledovaním tureckej pekárky miesiť cesto na chlieb.

Nie je to typ konverzácie, ktorú by som mala viesť v Eliovej prítomnosti. A on by sa o mne nemal dozvedieť tieto trápne informácie.

Tiež si nemyslím, že by vedel prispieť hodnotným názorom na menštruačné nohavičky.

No Hornsby má očividne iné plány. A, popravde, ja nie som taká hnusná, aby som od neho odišla v deň jeho narodenín... a nechala ho samého. Z dvojice mňa a Blakely sa zrazu stala trojica.

„Odmietnuť ťa?“ fľochnem bokom a zbadám Blakely, ako čučí do mobilu. Sťažka prehltne. „Odmietnutie sa nekonná.“

Eliovi sa na tvári objaví široký záletnický úsmev, z ktorého by sa nejedna roztopila, a vo výraze sa mu zrkadlia koketné prísluby, až sa mi roztrasú kolená. Srdce mi bije. Ešteže stojím, inak by som možno aj rozťahla nohy.

Nemám v pláne vyspať sa s Hornsbym či ktorýmkoľvek iným bratovým spoluhráčom, no Eli si ma dnes vybral za ka-mošku a ja sa nebránim.

Bez ďalšieho slova mi položí ruku na plecía a spoločne sa vyberieme k Blakely, ktorá zdvihne zrak od mobilu a včas si nás spolu všimne.

Ale nie.

Ten úškrn som už videla.

Kolieska jej šrotujú v hlave... krutej, krutej hlave.

Položím drinky na stôl a viem, že sa mi nebude páčiť čokoľ-vek. Čo sa chystá vypustiť z úst. Tuším, že drinky vypijem ja, nie ona.

„Eli Hornsby, nemáš dnes náhodou narodeniny?“ spýta sa nenúteným tónom, ktorý jej závidím. Nikdy nemala problém rozprávať sa s hokejistami, zatiaľ čo ja sa nervózne potím v kúte a odpovedám na ich otázky divnými pazvukmi, až kým sa neosmelím. Možno by ste si povedali, že keď trávim celý život medzi hokejistami, už by som nemala byť nervózna, no realita je iná. Aspoň čo sa Hornsbyho týka.

„Mám.“ Svoj drink položí na okrúhly stolík.

„Všetko najlepšie!“ zavinšuje. „Veľmi ma to mrzí, pretože by som s tebou rada oslavovala...“

Moment, čo ju mrzí?

Prečo vstáva zo stoličky?

Prečo si nevzala drink a neodpila si?

A prečo si akože prehodila kabelku cez plece?

„Volal mi Perry, prišiel domov skôr, aby ma prekvapil. Veľmi rada by som ostala, no môj Valentín si vyžaduje, aby som prišla.“ Smutne našpúlí pery, no na mňa to nemá žiaden efekt.

Neverím jej ani nos medzi očami.

„Ideš preč?“ spýtam sa jej a panika sa mi vkráda do hlasu. Veľavravne na ňu pozriem a naznačím jej, aby ma s ním za

žiadnu cenu nenechávala samu, no keďže je krutá trapoška, tvári sa, že mi nerozumie.

„Áno, idem. No nebudeš sama, stále tu máš Hornsbyho, prípadne sa môže zahrať na dohadzovača.“

„Dohadzovača?“ ozve sa Hornsby. „Chceš si niekoho naraziť, Penny?“

„Čože? Nie!“ Od hanby sa začervenam. „Veď som dnes ani nechcela ísť von, no Blakely ma presvedčila. Úplne by mi stačilo ostať doma a zhltnúť celé balenie zmrzliny... teda chcela som povedať... jednu porciu zmrzliny.“

Nikomu to nehovorte, no nepomýlila som sa. Naozaj som myslela celé balenie. Veľké rodinné balenie lahodnej krémovej delikatesy. Možno aj s farebnou posýpkou alebo čokoládovými karamelkami. Určite s čerešňami.

No jasné, že to nepriznám rovno pred týmto nabúchaným pánom.

„Potrebovala si trochu vyvetrať hlavu. Veď ešte ani neoslávila povýšenie,“ namietla Blakely.

„To fakt?“ spýta sa Hornsby. „Tak to vyzerá, že si ešte objednáme jednu rundu.“ Otočí sa k Blakely. „Nemusíš sa báť, o tvoju kamošku sa postarám. Uistím sa, že zažije najlepší večer svojho života.“

Zháčim sa, keď naňho Blakely žmurkne. „Presne v to dúfam.“ Potom sa nahne ku mne a pri objatí mi šepne do ucha: „Prosím, dostaň sa mu dnes do postele a potom mi všetko porozprávaš.“

„Zbláznila si sa?“ precedím cez zaťaté zuby, keď sa odo mňa odtiahne.

„Tiež mi budeš chýbať, no vidíme sa v práci.“ Ťukne ma kamarátsky po nose. „Lúbim ťa.“ Otočí sa k Hornsbymu. „Dobre sa mi o ňu postaraj.“

„Vykonám,“ odpovie a zdvihne pohár jej smerom. Skôr než si to stihnem uvedomiť, ostanem s Eliom Hornsbym sama.

Sme blízko seba za stolom vzadu v podniku, kde hrá romantická hudba. „No tak, sadni si na chvíľu ku mne,“ povie a to-pánkou mi odtlačí stoličku.

Páni moji. Neverím, že mi to Blakely spravila.

Bohužiaľ, nemám veľmi na výber. Nie som dostatočne silná na to, aby som položila pohár na stôl a odišla bez jediného slova. Veď sa s ním stretávam v práci, dočerta. Blakely bola moja jediná výhovorka, no stratila titul najlepšej kamarátky, keď ma opustila.

Nič iné mi nezostáva.

Pristúpim na tento podvod, prisadnem si a napijem sa. Blakely to zajtra vytmavím. Odvolávam ju z postu najlepšej kamarátky. To miesto si bude musieť zaslúžiť s mnohými darmi. Peknými, trblietavými darčekom... a úplatkami. Áno, budem od nej chcieť odškodné, aby som ju prijala do milosti. Bude ma musieť ovievať vejárom z bankoviek a popritom chváliť moje zručnosti prišívania gombíkov. To je cena za to, že ma opustila.

Vyžadujem aspoň päťdesiat dolárov. A budem ich chcieť v jednodolárovkách, aby to nemala také jednoduché.

Desať dolárov si možno vypýtam v štvrtđolároch.

Päť dolárov v päťcentových minciach.

Nech mi to všetko uloží do krabičky s nápisom „mrzí ma to“ a nech pridá srdiečka. Krabičku mi odovzdá zároveň s mojou obľúbenou kávou – nízkoúčinné vanilkové latte – a trblietavým zápisníkom so zladeným perom. Áno, tak bude vyzeráť jej odprosienie. A aj potom ostane v skúšobnej lehote. Ešte zvážim, či sa s ňou budem aj naďalej rozprávať.

„Si v poriadku? Naozaj sa hneváš?“ Eliova otázka ma vytrhne zo zamyslenia o pomste Blakely. „Vyzeráš, že by si ten drink najradšej šmarila cez celú miestnosť.“

Zízam na Blakelin pohár a uvažujem, že presne to aj spravím. Možno by sa mi potom uľavilo.

„Som podráždená,“ odpoviem.

„Podráždená, pretože tráviš zvyšok večera so mnou alebo preto, že ťa kamoška najprv vytiahla von a potom ťa nechala samu?“

„Oboje,“ poviem skôr, než sa stihnem zastaviť. „Teda... to druhé, nie oboje. Nevadí mi, že som s tebou. Si... vcelku fajn.“

„Vcelku fajn?“ zopakuje s urazeným výrazom. „Len fajn? Veľa ľudí by so mnou trávilo čas s nadšením.“

„Samozrejme. Všetci ľudia. Aj ja,“ snažím sa zachrániť situáciu. „Tiež som nadšená.“ Štrngnem si s ním. „Pripíjam na nadšenie, že môžeme dnešnú noc stráviť spolu.“ Napijem sa, kým sa Eliovi na tvári mihne úsmev. „Počkaj, nemyslela som tak stráviť noc, veď vieš, ako ju tráviš s inými, nahými ženami. Ja som myslela spolu, no bez sexu. Čisto platonicky. Nevyspíme sa spolu. To sa nestane. Veď sa ledva rozprávame, takže sex nás rozhodne nečaká.“

Penny, zavri už tú hubu.

Poriadne si odpijem.

No potom... pokračujem.

„Nie že by to bol zlý sex,“ z nevysvetliteľných dôvodov táram ďalej. Možno sú to nervy, trojdielny oblek – bez ponožiek vyzerajú jeho členky priam rozprávkovy – a všetko dokopy mnou hlboko otriasa. „V sexe som dosť dobrá – aspoň si to myslím. Teda asi nie taká dobrá ako ty, pretože sa zdá, že máš oveľa viac skúseností, ak to tak môžeme nazvať. Mala som zo pár partnerov, jeden dlhodobý vzťah a ten vcelku ušiel. Uživali sme si sexuálne radovánky, vieš?“ Ťuknem doňho laktom, pretože na mňa len s pobavením hľadí. „Takže...“ zhlboka vydýchnem. „Asi ľutuješ, že si neodíšiel s Blakely.“

„Nie.“ Naďalej sa škerí. „Som presne tam, kde chcem byť. Bavíš ma oveľa viac.“

„Táram piate cez deviate. Vždy keď som nervózna, tak kecám. Bože, neverím, že som ti práve povedala, že som ner-

vózna. Rozprávať o svojom sexuálnom živote síce nie je lepšie. Len si želám, aby si ma zastavil, nech nemusím pokračovať.“ Keď nič nepovie a len si odpije z piva, dodám: „Prosím, povedz niečo, čokoľvek. Zbav ma utrpenia.“

Zasmeje sa a ten hlboký hrdelný zvuk mi rezonuje v kostiach. „Prečo by som ťa zastavoval, keď si očividne najlepšia spoločnosť, akú som roky nezažil?“

„Si krutý.“

„Nie, len sa bavím, ako sa hanbíš. To ma privádza k otázke – z čoho si akože nervózna?“

No, Penny, z čoho?

Neviem, možno z toho, že predtým mnou stojí vyše stodeväťdesiat centimetrov vysoký kus chlapa a ja nie som zvyknutá byť v prítomnosti toľkej dokonalosti. Možno z toho, že Blakely chce, aby som s ním skončila v posteli, a ja teraz neviem rozmýšľať nad ničím iným. Možno z toho, že som sa dnes chcela správať inak, a tak sa snažím zachovať si aspoň nejakú profesionalitu, no po tom celom táraní si nie som istá, či to slovo vôbec môžem použiť, obzvlášť po poznámkach o sexe.

„Neviem,“ poviem namiesto pravdy. „Ty si nervózny?“

„Nie, prečo by som mal?“

„No... valentínske očakávania?“ pokrčím plecami.

„Nikdy som Valentína neoslavoval, pretože vtedy oslavujem narodeniny.“

„Jasné... jasné.“ Pozriem na svoj drink. „Vieš čo, asi budem potrebovať ešte jeden.“

„Tak sa napi.“ Žmurkne na mňa a ja by som odprisahala, že sa mi zachvela maternica.

Čo sa to so mnou deje, dopekla? Môže za to Valentín a romantika vo vzduchu mi motá hlavu? Pretože som sa s Eliom už rozprávala osamote. Áno, boli to krátke rozhovory a týkali sa hlavne práce, no aj tak som sa nezajakávala ako teraz.

A to ani nehovorím o tom, že keď som mu pozrela do očí pri práci, nikdy mi neprechádzal pohľadom po perách a ani sa takto neškeril a neprezeral si ma od hlavy po päty.

Čo je na dnešku iné?